

dicere Fremtiden, uden at Ministeren i Virkeligheden kom til at afgøre Spørgsmaalet saaledes, at det var givet, at enten blev man paa Stationen, eller man flyttede den. Dette Spørgsmaal vil være præjudicerende afgjort, og det har jeg ikke anset mig berettiget til at afgøre. Naar det ærede Medlem, der er saa fortrulvig med de lokale Forhold og med Kortet, kaster Blikket paa dette, vil det ærede Medlem jo se, at de Sørbanelinier, der bliver Spørgsmaal om at drage, ikke blot for Statsbanens, men ogsaa for Aalestrupbanens Bedkommende, gaafte særlig afhænge af den Position, man vælger for Stationen. Der var altsaa kun een Mulighed til Stede — den var der, og den blev overvejet i Fjor — nemlig at standse ved Aalestrupbanen et langt Stykke uden for Viborg, et saa langt Stykke, at det Spørgsmaal, om man skulde gaa ind til den flyttede Station eller til den nuværende Station, ikke præjudiceredes. Det var der Mulighed for, og denne Mulighed er til Stede endnu. Ved nærmere Undersøgelse fandt man, at man kunde gaa endnu et Stykke længere ind, end det var forudsat. Det vil nemlig være det ærede Medlem bekendt, da han jo var Medlem af Udvalget, at jeg meddelte i Udvalget, at saa og saa langt kunde man komme. Ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at der var en Vej, jeg huser ikke hvilken, men jeg tror, det var Skive Landevej, hvor man kunde komme et noget længere Stykke ind, og der kunde man bygge en Station, en ganske foreløbig lille Station. Men jeg tror rigtignok, at det er en meget uheldig Udvej at stoppe langt fra Viborg, jeg huser ikke hvor langt. Jeg tror altsaa ikke, at den Udvej, som det ærede Medlem har paapeget, lader sig benytte, og jeg vil ikke tilraade nogen at stemme i den Tro, at Forholdet lader sig ordne ved Ministerens Foranstaltning, uden at Forholdet skal præjudiceres; det har jeg lovet ikke at gøre, og det agter jeg at holde. Det er altsaa Rigsdagen, der har Afgørelsen af dette Spørgsmaal i sin Haand.

Den ærede Ordfører minde om, hvorledes Forholdet har været tidligere, og om den Bevilling af 200,000 Kr., som jeg for Næsten har omtalt i Udvalget, der paa Finanslovsforslagene for 1886—87 og 1887—88 var søgt under andre Forudsætninger. Han minde ogsaa om, at Grunden til, at man den Gang ikke kom til noget Resultat og ikke gav denne Bevilling, var netop den, at man ikke vilde præjudicere Spørgsmaalet om Aalestrup-Viborg Banen, som for øvrigt ingen den Gang tænkte sig ført andetsteds hen end til den nuværende Station; Spørgs-

maalet var, om man skulde gaa ind til den Nord fra gennem Søen eller Syd fra, den samme Vej, ad hvilken Statsbanen kommer ind til Stationen. Der blev i de Aar forlangt en Bevilling paa Finansloven, men den faldt bort i nogle Aar, indtil man endelig kom til Aalestrup-Viborg Banen, og da blev Spørgsmaalet desværre ikke løst, netop fordi man ønskede nærmere Undersøgelse af, ad hvilken Vej man skulde komme ind — til den nuværende Station vel at mærke. — Jeg maa her lige over for det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Stilling) bemærke, at jeg er enig med ham i, at de Ofre, der bringes af Viborg By og Amt, ere saa store, som det paa nogen Maade kan ventes, men derimod er jeg ikke enig i den Opfattelse, som det ærede Medlem gjorde gældende, at de lokale Interessjer absolut skulde fyldestgøres. Det ærede Medlem maa erindre og vide, at det er de lokale Interessjer, der have rejst Spørgsmaalet; det er ikke rejst af Regeringen, ikke af Tingene, men det er rejst af Viborg Amtsråd. Aalestrup-Viborg Banen blev bevilget under den bedste Forudsætning, at man skulde ind til den gamle Station. Under Finanslovbehandlingen det næste Aar rejste Amtsrådet Spørgsmaalet; det blev indbragt i det andet Ting ved et Vindringsforslag til Finansloven. Da det kom her op, stemte dette Ting hele Rosten ud. Jeg var ikke tilfreds dermed, og det ved det ærede Medlem, som den Gang var Ordfører for Finansudvalget og er det endnu, meget godt. Jeg sagde: nu gaar Landstinget halvt eller trekvart med Folketinget og stiller Forskyningen i Udsigt; er det ikke Landstingets Mening, skal det ikke stemme mit Forslag ud af Finansloven. Jeg udtalte det den Gang i Udvalget; jeg fik vist ikke Velsighed til at udtale mig om Sagen her i Salen; men det var mig ganske klart, at Sagen derved var kommen ind i et uheldigt Spor. Nu siger det ærede Medlem, at de lokale Interessjer skulle fyldestgøres; men det ærede Medlem maa erindre, at naar det er de lokale Interessjer, der have skudt Spørgsmaalet frem og forlange det afgjort, er det ikke de lokale Interessjer eller Amtsrådet, der til svvende og sidst skulle afgøre, hvorledes der skal forholdes, men det er Rigsdagen, som har Krav paa at afgøre Spørgsmaalet, og derfor er der for de lokale Interessjer ikke andet tilbage, end at de maa finde sig i den Afgørelse, der træffes her, og det er meget uheldigt, at man ikke tænkes her. Skulde Situationen blive uheldig for de lokale Interessjer, for de lokale Mynigheder, som det ærede Medlem nævner,